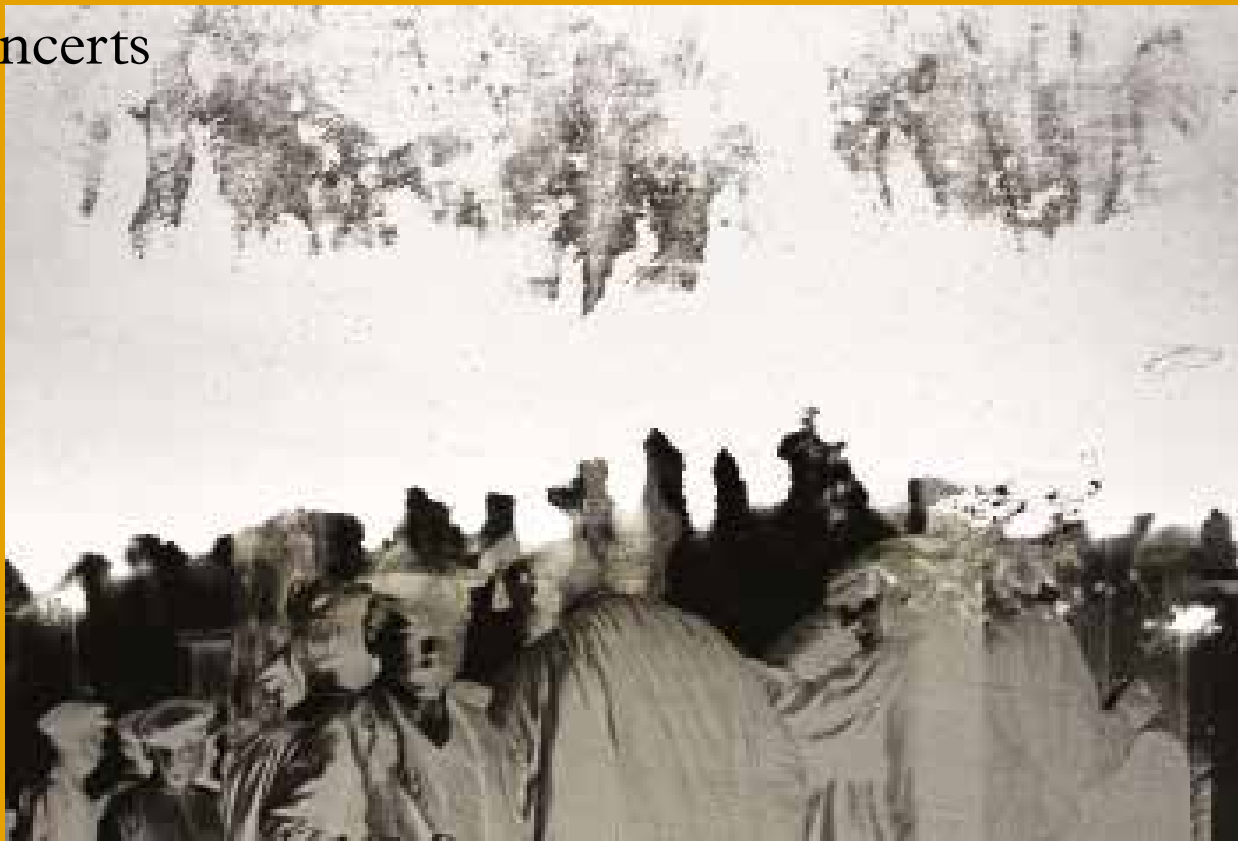

Grigory Sokolov, piano

Palau Piano

Dimarts, 18.02.20 – 20 h

Sala de Concerts

PALAU
DE LA
MÚSICA
ORFEÓ
CATALÀ

Quatre vegades Elna (fragment)

“Hi ha hagut un silenci d’espelma i un saqueig de paraules. Com dir aquest amor a la brega i aquest amor a la pau?”

Blanca Llum Vidal
— *Amor a la brega* (2018)

Programa

I part

Wolfgang Amadeus Mozart (1756-1791)
Preludi (Fantasia) i fuga en Do major, KV 394/383a

Sonata per a piano núm. 11, en La major, KV 331/300i, op. 6 núm. 2
Andante grazioso
Menuetto. Trio
Alla turca. Allegretto

Rondó en La menor, KV 511

II part

Robert Schumann (1810-1856)
Bunte Blätter, op. 99
Drei Stücklein:
I. Nicht schnell, mit Innigkeit
II. Sehr rasch
III. Frisch
Albumblätter:
I. Ziemlich langsam
II. Schnell
III. Ziemlich langsam, sehr gesangvoll
IV. Sehr langsam
V. Langsam
Novelette. Lebhaft
Präludium. Energisch
Marsch. Sehr getragen
Abendmusik. Im Menuett Tempo
Scherzo. Lebhaft
Geschwindmarsch. Sehr markiert

Durada de la pausa 25’

Comentari

El 20 d’agost de 1782 Mozart escrivia a la seva estimada germana que el recentment compost *Preludi i fuga en Do major, KV 394* –conegut com a “Fantasia” arran de la seva edició, el primer any del segle XIX–, havia estat inspirat per Constanze: *“ella no vol sentir més que fugues, i només de Händel i de Bach. Com sovint em veu tocar-les de memòria, m’ha preguntat si no n’havia compost alguna”*. Dit i fet. Una obra, la resultant, potser no tan experimental com les altres peces que portaran aquell epítet romàntic (pensem per exemple en la visionària *Fantasia en Do menor, KV 457*), i que mereixeria el judici sever de Glenn Gould. El prodigi canadenc, que mai dissimulà la seva desafecció envers la producció per a teclat de Mozart, considerava que la KV 394 no era sinó *“un meravellós estudi acadèmic sobre com escriure una fuga seguint escrupolosament el manual sense aconseguir mai enlairar el vol”*.

Fos per complaure Constanze sense apartar-se massa dels models idolatrats o per un altre motiu, la certa rigidesa que experimenta Mozart –especialment a la fuga, no tant a l’imaginatiu preludi, que justifica de fet la denominació de “Fantasia”– suggereix que aquell gènere, eminentment barroc, ja no pertany a l’esperit de l’època. Molt més còmode, en canvi, es mostra Mozart a la *Sonata en La major, KV 331*. Una peça enterament clàssica, tot i les petites innovacions que incorpora des del moviment inaugural, una sèrie de variacions sobre un bucòlic tema en *andante*. Coneix un contrast continu entre els modes major i menor, tot proveint de gran expressivitat una partitura que es percebrà força orgànica, en comptar amb els tres moviments en la mateixa tonalitat. El segon, un minuet galant, presenta reminiscències de l’obra de Gluck. Un nom molt celebrat a París, la ciutat on era Mozart quan compongué la *Sonata*.

Pàgina a part, des de la perspectiva de la posteritat, mereix el moviment de clausura. Absolutament identificable, l’“Allegretto «alla turca»” incorpora l’exotisme otomà, tan en voga a les principals capitals europees. Beniamino dal Fabbro ha escrit que es tracta d’una obra mestra *“popularíssima, però bastant difícil d’executar amb la justesa rítmica i l’elegant manierisme tímbric que transmuta el piano en una banda oriental, amb profusió de campanetes i panderetes”*. Molt més sobri i desconegut és el *Rondó en La menor, KV 511*, compost nou anys després. Es tracta d’una d’aquelles joies que revelen la inexplicable màgia amb què Mozart sembla emancipar-se de l’element clàssic i veure més enllà –pensem també en l’*Adagio en Si menor, KV 540*– sense renunciar a les formes del XVIII. Pel seu caràcter evocador, que s’experimenta com una mena d’interpel·lació al destí, alguns especialistes l’han apropiat a la sensibilitat schubertiana.

Robert Schumann, completament instal·lat al seu segle i conscient dels esforços requerits per guanyar-se la vida component –la qual cosa, assenyala Norbert Elias, Mozart havia estat el primer a intentar, amb el conegudament tràgic resultat– va publicar el 1849 *Bunte Blätter*, un recull de peces per a piano concebudes anys enrere però publicat després de l’èxit de l’*Album für die Jugend*. Aquestes “pàgines acolorides” reuneixen composicions senzilles, fàcilment executables per aficionats entrenats, així com d’altres d’una dificultat superior. El tarannà predominantment líric de les primeres, *Stücklein i Albumblätter*, contrasta amb el *Präludium* o l’*Scherzo*, en què es reconeix el Schumann més embravit; l’autor de la sèrie *Kreisleriana*, que va consagrar la seva vida a la imaginació de relacions sonores d’una frescor i generositat noves, i que va escriure: *“un hauria de ser capaç de trobar un bri de primavera a tota música”*.

Jacobo Zabalo, filòsof i crític musical

Grigory Sokolov, piano

Els seus recitals abasten des de transcripcions de polifonia sagrada medieval i obres per a teclat de Byrd, Couperin, Rameau i Froberger fins a la música de Bach, Beethoven, Schubert, Schumann, Chopin, Brahms i composicions emblemàtiques del segle XX de Prokófiev, Ravel, Skriabin, Rakhmàninov, Schönberg i Stravinsky. És admirat universalment per la seva concepció visionària, una espontaneïtat fascinant i la dedicació inflexible a la música.

Va néixer a Leningrad (actualment Sant Petersburg) el 1950. Va començar a tocar el piano als 5 anys; va passar a l'Escola Especial Central del Conservatori de Leningrad als 7 anys. Després de debutar en aquesta ciutat el 1962, amb 16 anys va esdevenir el músic més jove a rebre la Medalla d'Or del Concurs Internacional Txaikovski de Moscou.

Va anar madurant i evolucionant artísticament amb grans gires de concerts pels Estats Units i el Japó durant la dècada dels anys setanta. Ha actuat extensament com a concertista solista amb les orquestres de la més alta qualitat, abans de decidir-se a centrar-se exclusivament al recital. Sokolov en fa al voltant d'una setantena cada temporada, sempre immersit en un sol programa que passeja per tot Europa.

Els seus enregistraments en directe de l'època soviètica han assolit un caire gairebé mític, que mostren un artista únic, com cap altre nodrit de la tradició pianística russa.

La seva vivència musical el porta a passar-se hores estudiant les característiques físiques dels pianos, i consultant i col·laborant amb els tècnics de l'instrument que toca per aconseguir-hi els requisits ideals.

El seu art carismàtic té el poder de captar la concentració necessària perquè el públic gaudeixi fins i tot de les composicions més familiars des de noves perspectives i amb la capacitat d'endinsar l'oient al significat espiritual de la música.

El 2014 Sokolov va signar un contracte en exclusiva amb Deutsche Grammophon i el 2015 va llançar un doble àlbum enregistrat en directe al Festival de Salzburg el 2008, amb obres de Mozart, Chopin, Bach, Rameau i Skriabin. Després, el 2016, va sortir un altre doble CD, amb música de Schubert i Beethoven, novament de recitals en directe, en aquest cas del 2013. I el 2017, novament per a DG, el DVD amb la recopilació del *Concert per a piano* de Mozart i el *Concert per a piano núm. 3* de Rakhmàninov (en recitals del 2005, a Salzburg, i el 1995 als Proms, respectivament) i un documental amb entrevistes amb amics i col·legues de Sokolov i que conté imatges inèdites: *A conversation that never was*.

Amb la col·laboració de:

ASSOCIACIÓ
ORFEO
CATALÀ

Ajuntament
de Barcelona
Institut de Cultura

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura

GOBIERNO
DE ESPAÑA

MINISTERIO
DE CULTURA
Y DEPORTE

Troba'ns a:

www.palaumusica.cat

D.L.: B 231-2020

També et pot interessar

Palau Piano
Dimecres, 04.03.20 – 20 h
Sala de Concerts

Preus: 20 i 30 euros

Alexander Melnikov, piano
C. Debussy: *Préludes* (llibres I i II)